

Négy méterrel kiszélesítik a szeged—vásárhelyi országutat

Sikerrel járt a vásárhelyiek mozgalma

(A Délmagyarország munkatársától.) A szomszédos Hódmezővásárhely törvényhatósága már évek óta sürgette a szeged—hódmezővásárhelyi műút átépítését, mert a forgalmas országút mai állapotában egyáltalában nem felel meg a kívánalmaknak. Ennek az utnak éppen elég akadálya az algyői kompátkelés. Ez az ósdi közlekedési eszköz néhány évszázad alatt jöttányit sem modernizálódott és ma is éppen olyan kezdetleges állapotban van, mint amikor megindult.

Maga az országút jókarban van, de megfelelően keskeny és a folyton fokozódó autós és kocsiforgalmat már nem bírja el. Hódmezővásárhely törvényhatósága éppen ezért már éveken ezelőtt arra kérte a kormányt, hogy ezt a fontos állami utat hozassa rendbe, főleg

pedig a kívánalmaknak megfelelően szélesítse ki ezt az utszakast. A közigazgatási bizottság többszöri sürgetésére szerdán délelőtt azután leirat érkezett Hódmezővásárhely városához a kereskedelmi minisztertől, aki arról értesítette a város törvényhatóságát, hogy mérlegelve azokat a rendkívül fontos kereskedelmi és forgalmi szempontokat, amely a szeged—hódmezővásárhelyi műút kiépítését indokolják, az 1929—1930. költségvetési évbe ennek a fontos utszakasznak az átépítésére szükséges összeget beállította és a mintegy huszonöt kilométer hosszúságú országutszakaszt olyan formában építi át, hogy a jelenlegi makadamburkolatot négy méterrel kiszélesíti.

A miniszter leirata Hódmezővásárhelyen érthető örömet keltett.

A kultuszminiszter jobb levélíró, mint Rassay és Peidl — mondja a polgármester

Tárcáján kívül a kultuszminiszter sem tesz főbbet a városért, mint Szeged ellenzéki képviselői

(A Délmagyarország munkatársától.) A polgármesternek az a nyilatkozata, amely az ismeretes Klebelsberg—Rassay polémiával kapcsolatban jelent meg néhány nappal ezelőtt, nagy feltűnést keltett, annak még a budapesti lapokban is erős visszhangja támadt. Sokan nagyon különösnek tartották ezt a nyilatkozatot a nyilatkozó személye miatt, mert már az első pillanatban nyilvánvaló volt, hogy a kultuszminisztert elsősorban pártjának szempontjai készítették emlékezetes kijelentései megtételére, a polgármester nyilatkozata tehát végeredményben nem volt más, mint támasza a kultuszminiszter kortestőrekvéseinek. Eppen ezért keltett feltűnést Szegeden, ahol a polgármestert ugy ismerték eddig, mint aki meglehetősen tartózkodik minden pártpolitikai akciótól és legalább pártatlanságának látszatát igyekezett megőrizni. Sokan ezzel szemben azzal mentik a polgármestert, hogy *rajongó híve a kultuszminiszternek* és lovasgias kötelességének tartotta, hogy a megtámadott védelmére siessen nyilatkozatával.

A nyilatkozat megjelenése óta a polgármester teendői igen felbokrosodtak és szinte lehetetlen volt ezt a kérdést szóba hozni előtte. A Délmagyarország munkatársának szerdán végre sikerült a kérdésre hosszabb beszélgetést folytatni a polgármesterrel, aki igen érdekesen fejtette ki álláspontját.

Első kérdésünk az volt, hogy mi indította a polgármestert nyilatkozata megtételére:

— Erre egyetlen okom volt — mondotta a polgármester —, még pedig az, hogy *Rassay* Károly, akít különben *Peidl* Gyulával együtt igen nagyra becsülök, *illózálnak* minősítette a kultuszminiszter eljárását. A kultuszminiszter nagyon sok jót tett Szegednek és a hála kötelezett arra, hogy nyilvánosságra hoztam azokat az eseteket, amelyek megerősítik, konkrétizálják a miniszter kijelentéseit.

— Sokan úgy értelmezték a polgármester ur nyilatkozatát — mondottuk —, hogy azt szeretné, ha a város ellenzéki képviselői is *kijárói lennének a városnak*.

— Én nem mondom és sohasem mondtam, hogy egy képviselő *kijáró* legyen. Mi nem is ilyen ügyekben kerestük meg a város országgyűlési képviselőit, hanem olyan ügyekben, amelyek *helyi vonatkozásukban is országos érdekűek*. Ilyen volt például az a fölterjesztés, amelyet a közgyűlés a városok és vármegyék költségvetési jogkörének megszükitése ellen intézett a kormányhoz. Ez a városok autonómiájának védelmét szolgálta. Mi csak olyan akciók támogatását kérjük képviselőinktől, amelyek a város megerősítését célozzák. Ezt szintén nem lehet lokális érdeknek nevezni, mert az ország érdeke is megkívánja, hogy Szeged minél jobban megerősödjön. Szeged az ország déli határvárosa lett, jelentősége már akkor kidomborodott, amikor a francia hadserők csupán térkép alapján ebben a városban koncentrálták erejüket a megszállás idején. Szegednek a jövőben rendkívül fontos szerepe lehet az ország szempontjából. Sajnálatos volna, ha éppen az ország nem ismerné fel annak a szerepének a fontosságát, amely Szeged városára vár a jövőben

Elmondottuk ezután a polgármesternek, hogy Szeged egyik ellenzéki képviselője, *Peidl* Gyula a város felkérésére eljár a kereskedelmi minisztériumban a Tisza tápéi áthidalása érdekében és erről értesítette is a város hatóságát.

— Mi nem kaptunk egyetlen levelet sem *Peidl* Gyulától — mondotta a polgármester —, illetve kaptunk egyszer *valami levelet, de az már régen volt*.

— *Peidl* határozottan állítja, hogy ebben az ügyben is írt. Elmondotta azt is, hogy nem sokkal az első hidügyi megkeresés után kapott még egy hidügyi levelet, amelyben arra kérte fel a város, hogy a Tisza—Algyő-i áthidalása érdekében járjon el. Erre a levélre azután már nem tett egy lépést sem, mert nem akarta követni Szeged hatóságát a következetlenség útján.

Ezután ismét a képviselő hivatásáról beszélünk. Megkérdeztük a polgármestertől, hogy mi-
ben látja egy ellenzéki képviselő hivatását, mert az, hogy a kormány egyes tagjainál bizonyos kedvezményeket kilincseljen ki, nem lehet a hivatása.

— Ezzel én nem törődöm, — mondotta a polgármester — ez *politika*. Ha *Peidl* Gyula és *Rassay* Károly Szegednek tesz szolgálatot, akkor Szegeden keresztül szolgálatot tesz az egész országnak is, mert Szeged az ország egyik sarkpontja. Nekem különösen az fáj, hogy még csak nem is válaszoltak megkereséseinkre.

— A kultuszminiszter minden megkeresésre válaszolt.

— Bizony válaszolt.

— A kultuszminiszter minden ilyen ügyben eljár?

— El bizony.

— Ezt az elért eredményekből állapította meg a polgármester ur?

— Abból is.

— De azt, amit az ellenzéki képviselők nem szereztek meg Szeged számára, azt nem szerezte meg a kultuszminiszter sem. Hiszen a tápéi hid még mindig nincs kész, a nyersolaj illetékének megszükitése alól nem mentették fel a kisvasutat, a költségvetési jogkörét csak úgy megszükitették, mintha el se járt volna ebben az ügyben a miniszter. Az eredményekből tehát nem igen lehet a tevékenységre következtetni.

— De a kultuszminiszter *legalább válaszolt a leveleinkre*.

— Miért nem tudta a kultuszminiszter, mint a kormány aktív és befolyásos tagja kiverkedni a borközpontot Szeged számára, miért kapta meg azt Kecskemét, Zsitvay Tibor volt kerülete, vagy miért nem szerezte meg Szeged számára a kultuszminiszter a tanyai kirendeltséget és miért kapta azt meg Mayer János fölművelésügyi miniszter kerülete, Hódmezővásárhely?

A polgármester megállapította, hogy *ez már szörnyülhasogatás*, bár ennek a két intézménynek kétségtelenül Szegeden lett volna a helye. Mi viszont azt állapítottuk meg, hogyha ezt a két intézményt nem is tudta megszerezni a miniszterkerület Szeged számára.

LILLIAN GISH

negy filmje

Galamb a viharban

hétfőtől a Belvárosi Moziban

Bárczy István, Radnay Miklós, Beöthy László, a színészi főfelügyelő, a szerzők egyesülete és a színészegyesület képviselői a Dorottya szegedi premierjén

(A Délmagyarország munkatársától.) Szerdán este ünnepi hangulat borult a színházra. A premier lázas érdeklődést keltett mindenfelé. Már félnyolc órakor megindult a népvándorlás a színház körül, a főbejárat előtt egymásután álltak meg az autók és hozták az estélyi ruhás, szmokingos vendégeket. A nézőtér lassan-lassan megtelt, benépesedtek a páholyok is. Mindenütt idegen arcok, kíváncsi, idegen tekintetek.

Meleg, békebeli premier volt, külsőségeiben is nevezetes eseménye a színháznak, talán a legnevezetesebb a házikezelés óta.

Ez a premier megmozgatta a budapesti színházi világot is. *Beöthy* László, a Belvárosi Színház igazgatója, az *Unió* volt elnöke már tegnapelőtt leérkezett Szegedre. Nagyon szoros szálak fűzik a Dorottya-hoz, *Kacsóh Pongrác* az ő biztatására írta meg életének utolsó alkotását. Végignézte az utolsó próbákat és mindegyik szereplőhöz volt önbizalmat keltő, buzdító szava. Lelkes agitációnak nagy része volt abban, hogy olyan zökkenőmentes premiert produkált a színház.

A tanácsi páholyban foglalt helyet *Bárczy* István volt igazságügyminiszter, *Radnay* Miklósnak, az Operaház igazgatójának és a vezérnek társaságában. A tanácsi páholy fölötti páholyban *Sebestyén* Gézá, a Városi Színház igazgatóját ismerték fel a színházi emberek, a díszpáholyban kaptak helyet a budapesti lapok kiküldött kritikusai és a budapesti vendégek közül igen sokan. A Szinpadi Szerzők Egyesületét *Molnár* Jenő, *Lányi* Viktor, *Stella* Adorján, az Országos Színészegyesületet *Stella* Gyula, *Fodor* Oszkár, a pécsi színház igazgatója képviselte, jelen volt *Sallay* Géza országos színészi főfelügyelő is, a budapesti Színészszevetséget dr. *Sándor* Zoltán képviselte. *Kacsóh Pongrác* barátai közül eljöttek dr. *Szegő* Elemér, *Gerlóczy* Tamás tanácsnok, a szerző fiának, *Kacsóh* Jánosnak gyámja, *Demény* Dezső pápai prelátus, a vártemplom karnagya. Eljöttek a budapesti színházi ügynökségek vezetői is, dr. *Marton* Sándor, *Réti* György, *Bárd* Ferenc. Kecskemét városa kultur-szenátorával képviseltette magát.

Budapestre megy vendégszerepelni a szegedi társulat?

A második felvonásszünetben a budapesti vendégek közül többen körülvették *Sebestyén* Gézá, a budapesti Városi Színház igazgatóját, aki kijelentette, hogy vendégszereplésre hívja meg a szegedi társulatot Budapestre. Tervei szerint a Dorottya szegedi bemutatójának szereplői a szezon vége felé a Városi Színházban játszanák el öt estén át *Kacsóh Pongrác* posthumus daljátékát, hogy azt a budapesti közönség is megismerje.

Dr. Dési Gyula a Budapesti Ügyvédi Kör elnöke

Budapest, január 9. A Budapesti Ügyvédi Kör szerdai tisztújító közgyűlésén három évre elnökvé választotta dr. *Dési* Géza országgyűlési képviselőt, másodelnökké pedig *Szilágyi* Arthur Károly udvari tanácsost választották meg.

A volt horvát miniszter fiának öngyilkossága Bécsben

(Budapesti tudósítónk telefonjelentése.) Bécsből jelentik: *Josipovich* Béla, a volt horvát miniszternek, *Josipovich* Imrének fia, aki már hosszabb idő óta Bécsben él, szerdán revolverrel mellbelölte magát és azonnal meghalt. Teltének oka ismeretlen.